

EDİTÖRDEN

M.Faysal GÖKALP

Özellikle Sanayi Devrimi sürecinde ortaya çıkan teknolojik gelişmeler, sanayinin yanı sıra tarım sektöründe de üretim probleminin çözülmüş olduğu, tarihin derinliklerinden bu yana seslendirilen açlık-sefalet beklentisinin modern dönemde son ereceği umudunu yeşertmişti. Modern üretim biçimi üretim eksikliğinden kaynaklanacak açlık-kıtlık sendromunu, felaket senaryolarını rafa kaldırmıştı.

Ancak 21. yüzyılda beklenmedik bir biçimde, refah vaadiyle yüklü küresel ekonomi mümkün hale gelmişken, yeniden açlık ve yoksulluk sorunları kalkınma gündeminin önemli maddeleri olarak karşımıza çıktı. Üstelik bu seferki kriz, farklı olarak, küresel üretim probleminden kaynaklanıyor. Bölüşüm sorunlarından, varıl ekonomik insanın yaşama biçiminin öteki üzerindeki etkilerinden kaynaklanıyor. İlkine oranla daha zor ve çözümü daha karmaşık bir problemle karşı karşıya kaldığımız açık. Çünkü çözüm, varsılların ekonomik iştahının gönüllü olarak veya cebren ötekine yaşama şansı vermek için sınırlandırılmasından geçiyor. Yerleşik uluslar arası ekonomik sistem dolayısıyla, sermaye birikiminin gittikçe sınırlı kesimlerin elinde toplanmayı sürdürdüğü, uluslar arası ticaretin ve dolayısıyla üretimin sınırlı sayıda- gelişmiş- toplum arasında yapılan bir eylem haline dönüştüğü, azgelişmişlerin küresel ekonomiden ve refahtan dışlandığı, bir ortamda her iki açıdan da problemi çözmek kolay görülüyor. Ancak, sosyal problemlerin ortak aklın yetersizliğinden dolayı çözümsüz kalması da beklenemez. Toplumların çözemediği sorunları zaman çözüyor. Tarih ise, zamanın gerçekleştirdiği çözümlerin genellikle bir sorunun en acımasız çözüm biçimi olduğunu gözler önüne seriyor. Bu durumda, ortak akli harekete geçirmek herkesin yararına. Kalkınma ve yoksulluk üzerinde akademik çalışmaların artması ortak akli harekete geçirilmesi için bir adım olarak düşünülebilir.